

De Haas

Het gebied van de Zwaluwenbunders is een ideaal leefgebied voor de haas. Deze heeft een voorkeur voor open gras- en akkergebieden. Alhoewel hazen en konijnen op elkaar lijken zijn ze toch gemakkelijk van elkaar te onderscheiden. De haas heeft een langwerpige slank lichaam, zeer lange oren en slanke poten. Ook de sporen in het veld verschillen. Konijnen graven holen, terwijl hazen herkenbaar zijn aan 'legers': ondiepe uithollingen bij akkerranden, randbegroeiing of in het open veld, vaak met daarbij keutels. Hier bevindt de haas zich overdag, zo plat mogelijk tegen de bodem gedrukt, vertrouwend op zijn schutkleur. Hier doet hij dan zijn 'hazeslaapje', dat heel licht is en nooit langer dan een paar minuten duurt. Met zijn uitstekend gehoor, zicht en reukvermogen is hij altijd gespist op onraad. Bij verstoring maakt hij zich op het laatste moment uit de voeten, waarbij hij een snelheid van wel 70 km/uur kan bereiken.

De haas is een dier dat voornamelijk in de schemering en nacht actief is. Ze eten dan grassen, kruiden en landbouwproducten als granen, mais en klaver. Ze moeten het daarbij hebben van een afwisselend menu. Het verdwijnen van de kruidenrijke akkerranden is een van de redenen dat in de moderne akkerbouwgebieden de haas een zeldzaamheid geworden is.

De haas is een solitair dier. Alleen in de paringstijd, die al kan beginnen in januari en duurt tot augustus, kun je ze in groepjes door het veld zien rennen. Mannetjes, ook wel rammen genoemd (vandaar dat men spreekt van de 'rammeltijd') achtervolgen dan een loopse moerhaas. De ram met het beste uithoudingsvermogen mag dan 'het zoet der paring' smaken.

Na een draagtijd van ongeveer 6 weken worden dan in een open leger 3-4 jongen geboren. Drie tot vier nesten jonge haasjes zijn jaarlijks mogelijk. Helaas is de sterfte onder jongen hoog. Per jaar blijven er maar 2 tot 4 jonge haasjes per moerhaas in leven.

